

היה לו נורא חשוב לפרנוש ניקה ניקה

כולם הסתכלו על פרנוש ניקה ניקה. כולם הסתכלו עליו במסעדה (כל יום בין השעה 1:00 לשעה 2:00, זו שעת אכול-כפי-יכולתך) כשחלף בין השולחנות בדרך לשרותים, או כשעשה דרכו אל דוכן האוכל. הוא לא ידע אם הסתכלו עליו כי חשבו שהוא יפה, או חשבו שהוא אקסנטרי.

ויש להגיד היתה לו סיבה טובה, לפרנוש ניקה ניקה לשאול עצמו את השאלה הזו, הלוא מי שמכיר אותו יודע ש- אמנם עדיין אין לנו הכרות עמוקה עמו, ואולי בגלל זה טוב שנדע כעת- פרנוש ניקה ניקה זה הנו אכן, מעט אקסנטרי מטבעו.

היה לו נורא חשוב לפרנוש ניקה ניקה, איך הוא נראה כשהוא חוצה את הרחוב, כשכל הנהגים- על כל שלושת טורי הרכבים שלפני פסי מעבר החצייה- מחכים שיחצה ומין הסתם תולים מבטים- אם לא בחלל, אם לא בשמיים, תראו איזה ענן יפה, אם לא במראה (בעצמם)- באלה שחולפים מולם.

הוא התאמן שעות מול המראה כדי לפתח את אותה הליכה סקסית, לה הוא אהב לקרוא גם 'הליכה טבעית', כדי שיראה סקסי וטבעי כמו שהם כולם מביטים בו כשהוא חוצה את הכביש. למרות שהוא לא ממש היה סקסי, וגם לא ממש טבעי.

הוא השתדל לסגל לעצמו מין מבט כזה, כמו אותו המבט שיש לשחקנים באופרות סבון או של הדוגמנים במגזינים, מעין מבט רחוק, מהורהר- רק בשביל אותם הרגעים שהוא חוצה את הרחוב.

ואם כאשר חצה את הרחוב לא היה שום נהג שיביט בו- הוא היה קצת מאוכזב.

היה לו נורא חשוב לפרנוש ניקה ניקה, איך הוא נראה בזמן שהוא נוהג, כאשר הנהג ברכב שלפניו מציץ בו במראה האחורית שלו. היה לו נורא חשוב שהוא יראה, ובכן, סטייליסט, באותם הרגעים.

היה לו חשוב (נורא) שיריח טוב כשהוא יושב בבית הקולנוע, לבדו. ניחוח נעים משרה

קורת רוח ונטמע בזכרון, זהו חוק אפודיקטי, ופרנוש ניקה ניקה היה מעוניין שקהל הצופים (מלפניו ומאחוריו ומצדדיו, אם לא בבית הקולנוע כולו) ימצא אותו, כן, אטרקטיבי.

אולי אם יורשה לנו להשאיל אנאלוגיות מעולם החי והצומח נוכל להגיד שזה כמו מערכת היחסים שבין פרחים שניחוחם נעים ופרפרים, אם אנו מבינים את הכוונה.

הוא גם השתדל לשבת במעין ישיבה כזו מיוחדת (אפילו אחרי שהאורות כבו והסרט החל), רק כדי שיחשבו, תראו את האדם המיוחד (המהמם?) שיושב שם.

היתה התרגשות רבה כאשר היה עליו לחבוש אגדים מדבקים או תחבושות על מקומות נראים לעין. הזרוע היתה מקום מועדף.

לכן זכורה לו, לפרנוש ניקה ניקה, אותה הנסיעה ברכבת התחתית לאחר שתרם דם כחוויה מרגשת. הם הניחו אז על זרועו תחבושת דקה ועטפו סביב פלסטר בצבע ורוד זוהר, אשר משך את מביטיהם של כל הנוסעים ברכבת. פרנוש ניקה ניקה היה בעננים, כולם הסתכלו עליו. שום דבר לא נחשב כתשומת לב רעה. הוא מאוד אהב לספר על איך איבד את סבתו,

כששאלו אותו סתם שאלה כמו, מה נשמע?

היה לו גם נורא חשוב, לפרנוש ניקה ניקה, שכלי האוכל במגירה שבמטבח יהיו מסודרים בטורים הנכונים. אבל זה כבר משהו אחר.

בכל אופן, יום אחד הגיע פרנוש ניקה ניקה למסקנה מזעזעת בגאונותה: עליו להקים לעצמו אתר באינטרנט, בכדי שכל מעריציו יוכלו להתעדכן מדי יום במידע אודותיו, להביט על תמונות חדשות (וסקסיות) שלו, יוכלו לשאול שאלות ולהביע את דעותיהם ואת הערצתם העמוקה לפרנוש.

היה עליו לפעול מיידית, והתוכנית אכן יצאה לפועל תוך שבועיים, כשהאתר החדש של פרנוש ניקה ניקה התנוסס בגאווה על דפי הרשת: פרנושניקהניקהדוטקום.

כמה הוא היה מאושר. הוא העלה לאתר תמונות שחשב למיוחדות או יפות, ובינהן היו אפילו שתיים עם אותו המבט הזה, עליו התאמן שעות כה רבות. הוא העלה לאתר סיפורים קצרים ושירים שכתב (המוטיב החוזר בכולם נסב על פרנוש ניקה ניקה ויכולתיו המדהימות להיות מדהים), זיכרונות ילדות, ואנקדוטות אודות מקרים לא חשובים ושוליים בעברו אותם הצליח לתאר כמשהו שהוא יותר ממה שבאמת היה, והוא היה טוב בזה.

עם אתר באינטרנט, עם לוח מודעות למעריצים, הוא הרגיש כמו סלבריטי מוכח. היתה לו תחושה שהנהגים אשר חולפים לידו הביטו בו עכשיו יותר מתמיד כאשר יצא לרוץ (הוא פיתח סיגנון ריצה בלתי צפוי, אותו כינה בינו לבין עצמו "ריצת הספורטאים המיוחדת" וה- חוש היושר שלנו מחייב אותנו להוסיף כאן: לא ממש- מהירה שלו. נראה שהסגנון רק הלך והשתפר עם הזמן, ריצה קלילה, הופ הרמת ברך, הופ הרמת עקב, כמו איילה, הופ, הנה כולם מתפעלים מהריצה היפה כל-כך שלי).

הוא שיכלל חמש תנוחות בסגנון שחקני קולנוע לעמידה בתור במכולת, ופוזת אחת עליה התאמן רבות של מישהו שיש לו שרירים יפים. למרות שלא היו לו בכלל שרירים.

הוא הרגיש ממש זוהר כאשר עמד יום אחד בתחנת האוטובוס בפוזת דוגמן מכנסי ג'ינס, ופלוני שעמד לידו אמר לו שהוא נראה לו מוכר מאיפה שהוא.

פרנוש ניקה ניקה אמר שזה בודאי עקב האתר המפורסם שלו באינטרנט, אבל לאחר כמה דקות ניזכר האיש שהוא מכיר אותו מבית הקולנוע, מאותם הימים בהם מכר פרנוש ניקה ניקה כרטיסים.

אך פרנוש ניקה ניקה ידע, הוא ידע שכולם מסתכלים עליו עכשיו כל הזמן בגלל שהוא מפורסם. וכיוון שכך, ובכן, היה עליו לנקוט באמצעי זהירות. הוא החליף את מספר הטלפון שלו למספר חסוי, החליף את המנעולים בביתו וכיסה את חלונותיו בנייר שחור בכדי למנוע מצלמי הפפוצי מלתפוס אותו בתנוחות רגילות ולא מיוחדות בבית שלו.

פרנוש ניקה ניקה ידע, הוא ידע שהמציל בבריכה מביט בו כל הזמן בהערצה, באמת, הרי הוא לא מנסה אפילו להסתיר את זה- כששחה בבריכה המקומית (אם היינו שואלים אותו, את המציל לפשר המבטים שנעץ בגיבור שלנו, היה הוא מושך כתפיים ואומר, הייתי צריך לשים עליו עין, לפי אופן השחייה שלו היה לי חשש מסויים שהוא עלול לטבוע, זה התפקיד שלי). והיה לו ברור, לפרנוש ניקה ניקה שהמבטים המעריצים הם גם עקב השחייה המדהימה שלו כמובן, אבל בעיקר בגלל שהוא כל-כך מפורסם עכשיו, והמציל, ובכן, הוא פשוט מתקשה להאמין על המזל ששפר עליו, דהיינו שאח"ם שכמותו שוחה בבריכה שלו.

הגב שלו בער ממש- אח, הוא בגן עדן- מהמבטים האוהדים שנשלחו בו בעברו במכולת. כולם רצו את החתימה שלו לבטח, אבל הוא המשיך לחלוף במעברים עם העגלה שלו במבט נון-שלנטי לחלוטין ורגוע, כמו אחד שחושב על דברים מאוד רגועים ואישיים.

אז הוא התקין גדר גבוהה סביב ביתו, והתחיל להרגיש קצת לא בנוח כשחצה את הרחוב במעבר החצייה. הרי כעת משהיה מפורסם היתה האפשרות שירוצו אחריו ברחוב, ירצו לצלמו, לקרוע פיסה מחולצתו, יתחננו הבט עלי, רק לרגע קט, שלרגע אחד אפילו אהיה כל עולמך, אז אוכל למות בשלווה. זה גרם לאי שקט מסויים, ופרנוש ניקה ניקה, הוא החל להשתשע עם הרעיון של שכירת שומר ראש.

וכך גם, זה מתבקש, פיתח פרנוש ניקה ניקה פרנויה קלה והפסיק לצאת מן הבית. הוא הזמין משלוחי קניות מן המכולת המקומית, ועזב את ביתו רק בחסות הלילה, וגם זה רק כשהוא חובש משקפי שמש ומטפחת, מסווה הכרחי למנוע מפפוצים- הוא כינה אותם בליבו עוכרי חופש-מלזהותו.

ואז, יום אחד, נמאס לו להיות סלבריטי. העניין כולו, ובכן, לא היה לטעמו. הוא סגר את האתר באינטרנט, והחליט להגר למקום חדש.

תוך שבועיים- פרנוש ניקה ניקה הנו אדם תכליתי- כבר התמקם בעיר חדשה. היו שם מעברי חצייה ארוכים פי שניים, ותורים נהדרים ואיטיים בחנויות. היו שם 3 מצילים בבריכה, לא רק אחד, והכי חשוב, הוא היה חופשי מחיי הפירסום. הוא פנה מייד לעבוד על הליכות חדשות, ועל מבטים רחוקים חדשים שיתאימו לעיר החדשה, למסעדות חדשות, לתורים חדשים, ולחציות רחוב חדשות, והיה מאושר.